

13. דת האהבה

דת האהבה נתפשת בצורה שגויה עקב עיוותים וזיופים רבים של מושג האהבה; משום שחלקה העיקרי של אהבה אמיתית הוא הכוח!

מה שמכונה כיום אהבה, הוא כל דבר אחר, חוץ מאהבה. כאשר חוקרים את כל האהבות לכאורה עד לעומקן, לא נותר בהן דבר אלא אנוכיות, הבלים, חולשה, נוחות, אשליה או דחפים.

האהבה האמיתית אינה חוקרת מה חש האחר, מה נעים לו ומה מזמן לו שמחה, אלא היא מכוונת אך ורק לעבר השאלה, מה יביא לאחר תועלת! אחת-היא אם יגרום לו הדבר שמחה או לא. זוהי משמעותם האמיתית של אהבה ושירות.

לכן, כאשר כתוב: "אהוב את אויבך!", המשמעות היא: "עשה את אשר יועיל לו! ולכן, הענש אותו אם אין ביכולתו להגיע להבנה בשום דרך אחרת!" זו המשמעות של לשרתו. רק הצדק אמור לשלוט בה; שכן האהבה אינה ניתנת להפרדה מן הצדק, חד-הם!

ציות בלתי-מוצדק משמעו העצמתן עוד יותר של שגיאות האויב ודחיפתו הלאה במסלול אל המדרון התלול. האם תהיה זו אהבה? ההיפך מכך, כך ייצבר לאדם חוב נוסף!

דת-האהבה הפכה לדת של ריפיון רק מתוך שאיפות מושתקות של האדם, ממש כפי שדמותו של שליח-האמת, ישוע הצלוב, צומצמה לכדי רכות וכניעות שמעולם לא היו חלק מאופיו. בדיוק עקב אהבת-הכל הזו נחשב בעיני אנשי-הבינה כמחמיר וקפדני.

העצב שנפל עליו לעתים-קרובות אינו אלא מובן מאליו, בהתחשב במשימתו הגבוהה ובחומר האנושי בו נאלץ לפגוש. לא היה לו כל קשר לרכות.

דת-האהבה, לאחר שנקלף ממנה את כל הזיופים והמגבלות הדוגמתיות, תהיה תורה של השלכות חמורות, בה לא ניתן למצוא כל עקבות של רכות וכניעות חסרות-היגיון.